

Hensyn til om vedkommende kun har været Minister en ganske kort Tid, at tildele ham en saa stor Pension.

Valutaspørgsmaalet er draget frem her. Jeg skal ikke komme ind paa dette, for saa kunde jeg tale derom i flere Timer. Jeg skal kun sige, at jeg for mit Vedkommende er imod at indføre Guldindløselighed paa det nuværende Tidspunkt, hvad enten man ordner Forholdet saaledes, at Nationalbanken faar Ret til at indkalde Sedlerne og indløse dem til den nuværende Kurs — det vil ingen holde paa i Øjeblikket —, eller man vender Forholdet om og siger: Nej, Publikum skal have Ret til at gaa til Nationalbanken og faa Guld for deres Sedler nu. Begge Dele vil praktisk føre til nogenlunde det samme Resultat, at vel stabiliserer man Kronen, men man stabiliserer og fikserer ogsaa Dyrtiden, og dette turde ikke være Formaalet. Naar vi ser, at Sveriges Krone for 4 Aar siden stod, hvor vor Krone staar nu, i 65, og at Svenskerne gennem et maalevidst Arbejde, ved Samvirken mellem Bankerne, Staten og Folket, har naaet at faa deres Krone op i Pari og saa er gaaet til Guldindløselighed, først af alle europæiske Lande, saa kan det ikke være nogen umulig Opgave for os at opnaa det samme; men det er en Opgave, som kræver Samvirken mellem Bankerne, Staten og Folket, og Staten kan ikke sige, at det er en Bankopgave. Banken kan ikke løse den alene, og selv om den kunde, vilde Ofrene for Samfundet og Næringslivet blive saa store, at de ikke var til at overkomme.

Den højtærede Statsminister har talt i skarpe Ord om Landstingets Mangel paa Forhandlingsvillie. Jeg mindes for et Par Maaneder siden, da jeg mødtes med den højtærede Statsminister oppe i Stoholm i Viborg-Kredsen, stod den højtærede Statsminister og talte om, at Landstinget viste en Mangel paa Forhandlingsvillie, som var fuldkommen grundlovstridig, den Adfærd, Landstinget udviste, var, sagde han, ganske imod Grundlovens Aand, ja, han brugte endog Udtryk som, at det var en bolschevistisk Optræden fra Landstingets Side. Efter disse skarpe Udtalelser af den højtærede Statsminister bad jeg om Ordet, og jeg havde heldigvis Landstingsudvalgets Betænkning, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard omtalte i Gaar, i Haanden og kunde dokumentere de forhandlingsvenlige Tilbud, der var kommet fra konservativ Side i Landstinget. Dertil svarede Statsministeren, at disse Tilbud kendte han ikke noget til, før han læste dem i Betænk-

ningen. Nu bagefter erfarer jeg, at Statsministeren dog erkender, at han har faaet dem refereret i sit Parti. Jeg svarede det samme som det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det er dog en besynderlig Mangel paa Forhandlingsevne hos Statsministeren, at han ikke en Gang i en saa vigtig Sag holder sig à jour med sit Partis Udvalgsmedlemmer og derigennem faar dette at vide. Jeg vil her gerne spørge den højtærede Statsminister: Paa hvilket Tidspunkt var det, De i Deres Parti hørte disse Forslag refereret, hvilken Dato var det? (Statsministeren [Stauning]: Tror De, jeg holder Dagbog?). Det kan vistnok oplyses fra Partiets Side, hvis den højtærede Minister er interesseret i det.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Valutaen vil jeg blot pege paa, at hvad der kræves, maa i hvert Fald være en bedre Handelsbalance, og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem af Landstinget Hr. Madsen-Mygdal i en Tale i „Grundtvigs Hus“ har kunnet udtale, at Handelsbalancen var uden Spor af Betydning for Valutaen; hvad enten vi fik en rig Høst eller en daarlig Høst i dette Land, var det uden Betydning for Valutaen. Hvis man har en saadan nationaløkonomisk Opfattelse af Valutaproblemet og kan føre den igennem i sit Parti, er det ikke underligt, at Valutamiseren ikke bliver afhjulpet.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Midler, men kun sige, at eet Middel kan vi vist alle være enige om — der skal jo flere Midler til —, nemlig en kraftig Støtte til vore Erhverv overfor Udlandet, og det, hvad enten det drejer sig om Landbrug, Handel, Industri eller Haandværk. Navnlig er Industrien og til Dels Haandværket udsat for en meget skrap Konkurrence fra Udlandet, og det maa være Statens Pligt at gøre, hvad den kan, for at modvirke denne. Formanden for mit Parti her i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Pürschel, har særlig bragt Spørgsmaalet om Tekstilindustrien frem, og jeg afventer med Interesse, hvad den højtærede Statsminister vil gøre i den Anledning.

Maa jeg pege paa et enkelt Erhverv, der vel ikke har den Betydning som de store Erhverv, jeg her har nævnt, men dog en ikke ringe, til Tider en ganske overordentlig stor økonomisk Betydning for Landet. Jeg tænker paa Søfarten, som jo har i høj Grad gavnet os i tidligere Tider ved at yde store Bidrag til Statshusholdningen. Særlig Sejlskibsfarten er stillet under ganske ulykkelige Forhold for Tiden. I stor Udstrækning oplægges vore Sejlskibe rundt om